

overdragen og tilfikkret, i den Grad deler Charakteren med et egentligt Embede, at Lovens § 3 paa den bør komme til Anvendelse, skjøndt Pensionsberettigelsen mangler. Men Hovedmomentet ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Affortningen vil i ethvert Fald, saaledes som Staterrevisoratet ogsaa har opfattet Reglen, være Pensionsberettigelsen. Det er altsaa her givet, at Ministeriet antager, at der gives Bestillinger, hvormed der ikke er forbundet Pensionsberettigelse, og naar en Embedsmand erholder en saadan Bestilling, skal han lide Affortning i den hele Indtægt. For at forstaae, hvad dette egentlig har at bethyde, maa jeg gjøre opmærksom paa det andet Punktum i § 4, hvor det hedder: „Dette Afdrag fordeles paa de forskjellige Embeders eller Bestillingers Indtægter i Forhold til disses Størrelse, men indeholdes ifølge denne Lov kun osv. . .“. Naar altsaa en Embedsmand forener en Bestilling, som ikke giver Pensionsberettigelse, men hvori han alligevel skal lide Afdrag, med sit Embede, saa skal Afdraget fordeles forholdsvis saa vel paa hans Gage som Embedsmand som paa de Indtægter, han har af Bestillingen. Det har altsaa den Følge, at man berøver ham Noget af hans Pensionsberettigelse. Derfor en Embedsmand f. Ex. har en Indtægt af 1600 Rbd. og dermed forener en Bestilling, der giver 400 Rbd., har han altsaa 2000 Rbd. Der skal nu afdrages Halvdelen af 400 Rbd., og disse 200 Rbds. Afdrag skulle fordeles forholdsvis paa Embedet og Bestillingen. Han faaer altsaa i Gage for Embedet istedetfor 1600 Rbd. omtrent 1450 Rbd. og for Bestillingen det Dvrige. Paa anden Maade kan jeg ikke opfatte Paragrafens Bestemmelse. Med Hensyn til den sidste Deel af Paragraffen om, at der forbeholdes at ordne dette Forhold ved de aarlige Finantslove, forsaavidt Saadant maatte vise sig at være nødvendigt, da forekommer det mig, at vi her ere komne ind i en Cirkel. I den første Finantslov var der en Mængde personlige Tillæg til Embedsmand, hvilket man fandt uhensigtsmæssigt og derfor forlangte Lønningslove, der kom efterhaanden, den første aldeles bestemt, uden at der var taget noget Forbehold om Afgjørelse gennem Finantsloven. Nu er man kommen tilbage til det, man dengang ansaae for uhensigtsmæssigt,

nemlig at ordne Forholdet gennem den aarlige Finantslov. Jeg skal herved gjøre opmærksom paa den Stilling, Landstinget vil komme i, hvis det af mig Anførte af Finantsloven forholder sig saa, at der er indstillet et Honorar af Ministeriet, men at Loven vil komme til os i den Form, at der er gjort Afdrag i dette Honorar. Vi komme altsaa ind paa Principspørgsmaalet, om Honorar skal indbefattes under Paragraffen eller ikke. Jeg vil henstille til den næste Forsamling, om man antager det muligt, naar det praktiske Spørgsmaal, der foreligger, dreier sig om 50 Rbd., at Landstinget da kan indtage den Stilling, som er nødvendig for at hæbde Principet og udvotere det af Finantsloven. Det forekommer mig, at det bliver praktisk umuligt for Landstinget. Det er altsaa derved tydeliggjort, at Landstinget ikke kan have den Indflydelse paa de enkelte Bestemmelser i Finantsloven, som Folkethinget ifølge sin hele Stilling maa udøve derpaa.

Indenrigsministeren ad interim: Jeg har ikke Finantsloven ved Haanden, men jeg troer, at den nævnte Taler tager feil, hvis han mener en under Indenrigsministeriet ansat Contrachef, der tillige er ansat ved Overtiendecommissionen (Wesfely: Sa!); thi hans Stilling ved Overtiendecommissionen er en Bestilling, han oppebærer Gage for; den giver ham Berettigelse til Pension. Den Maade, hvorpaa Sagen er behandlet i Folkethinget, finder jeg correct og stemmende med de Anskuelser, der tidligere have gjort sig gjældende ved slige Sagers Behandling ogsaa her i Thinget. Enbidere maa jeg bestemt paastaae, at Landstinget meget vel kan forandre saadanne Punkter i Finantsloven. Jeg kan paa ingen Maade lade det gjælde, at Landstinget skal være afflaaret fra, naar der f. Ex. var forskjellig Opfattelse af en Lovbestemmelse, da at vedtage Forandringer med Hensyn dertil. Jeg maa ansee det betænkeligt, at Sligt gjentages og gjentages, saa at det tilsidt kunde slaae sig saa fast, at man ikke kunde stole paa at faae Bistand af Landstinget med Hensyn til Finantsloven. Jeg stoler paa denne Bistand.

Wesfely: Jeg troer ikke, at mine Bemærkninger kunne opfattes fra den Side, som